

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ушакова Вячеслава Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 11 пункту 1 розділу I, підпунктів 1–4 пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань“ від 3 грудня 2019 року № 305–ІХ

Київ
29 червня 2023 року
№ 101-2(II)/2023

Справа № 3-97/2023(185/23)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Лемак Василь Васильович (голова засідання),
Головатий Сергій Петрович (доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ушакова Вячеслава Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 11 пункту 1 розділу I, підпунктів 1–4 пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань“ від 3 грудня 2019 року № 305–ІХ (Відомості Верховної Ради України, 2020 р., № 6, ст. 33).

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Ушаков Вячеслав Сергійович (далі – Заявник) звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/185 від 5 червня 2023 року) перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) підпункт 11 пункту 1 розділу I, підпункти 1–4 пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань“ від 3 грудня 2019 року № 305–IX (далі – Закон № 305).

1.1. Відповідно до підпункту 11 пункту 1 розділу I Закону № 305 статтю 14 Закону України „Про Державне бюро розслідувань“ від 12 листопада 2015 року № 794–VIII зі змінами (далі – Закон № 794), яка визначає, зокрема, юридичний статус працівників Державного бюро розслідувань, окремі питання проходження служби в Державному бюро розслідувань, викладено в новій редакції.

Підпункти 1–4 пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 305 унормовують питання правонаступництва Державного бюро розслідувань як центрального органу виконавчої влади; припинення повноважень Директора Державного бюро розслідувань, його першого заступника й заступника та призначення тимчасового виконувача обов'язків Директора Державного бюро розслідувань; особливостей формування та діяльності Конкурсної комісії з проведення конкурсу на зайняття посади Директора Державного бюро розслідувань з набранням чинності Законом № 305; здійснення директорами територіальних управлінь та іншими працівниками Державного бюро розслідувань своїх повноважень та звільнення їх з посад у зв'язку з набранням чинності Законом № 305.

1.2. Заявник просить перевірити оспорювані приписи Закону № 305 на відповідність статтям 1, 3, 6, 8, 22, 24, 38, 43, 64, 85, пунктові 14 частини першої статті 92, статтям 106, 113, пунктам 9¹, 9² статті 116 Конституції України.

1.3. Обґрунтовуючи твердження щодо невідповідності Конституції України оспорюваних приписів Закону № 305, Заявник посилається на приписи Конституції України, Закону № 305, Закону № 794, Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII зі змінами (далі – Закон № 889), на рішення Конституційного Суду України, практику Верховного Суду, а також на судові рішення в його справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається таке.

2.1. Виконувач обов'язків директора Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Полтаві (далі – Управління), наказом від 2 грудня 2019 року № 170-о призначив Заявника на посаду слідчого третього слідчого відділу (відділу з розслідування військових злочинів) слідчого управління з 3 грудня 2019 року як такого, що пройшов за конкурсом, з випробуванням строком шість місяців.

Заявника 3 листопада 2020 року попереджено про „наступне скорочення посади“, яку від обіймав, та про те, що його буде звільнено на підставі пункту 1 частини першої статті 87 Закону № 889.

Директор Управління наказом від 24 лютого 2021 року № 22-о звільнив Заявника з посади з 1 березня 2021 року у зв'язку зі „скороченням посади державної служби внаслідок затвердження структури та змін до штатного розпису“ з виплатою грошової компенсації та вихідної допомоги.

Заявник оскаржив своє звільнення судовим порядком.

2.2. Заявник, звертаючись до суду з адміністративним позовом до Управління, просив, зокрема, визнати протиправним та скасувати наказ директора Управління від 24 лютого 2021 року № 22-о; поновити його з 1 березня 2021 року на рівнозначній посаді; стягнути з Управління середній заробіток за

час вимушеного прогулу; рішення в частині поновлення на посаді та стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу за один місяць звернути до негайного виконання.

Харківський окружний адміністративний суд рішенням від 15 липня 2022 року визнав протиправним та скасував наказ директора Управління від 24 лютого 2021 року № 22-о; поновив Заявника на посаді слідчого третього слідчого відділу (відділу з розслідування військових злочинів) слідчого управління Управління; стягнув середній заробіток за час вимушеного прогулу; рішення суду в частині поновлення на посаді та стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу в межах стягнення суми за один місяць допустив до негайного виконання.

2.3. Другий апеляційний адміністративний суд постановою від 13 березня 2023 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Заявника, рішення Харківського окружного адміністративного суду від 15 липня 2022 року скасував та відмовив Заявникові в задоволенні позовних вимог.

Суд апеляційної інстанції своє рішення мотивував, зокрема, тим, що на час видання оскаржуваного наказу про звільнення Заявника чинною була стаття 87 Закону № 889 у редакції, відповідно до якої скорочення посади державної служби внаслідок зміни структури або штатного розпису державного органу без скорочення чисельності або штату державних службовців є підставою для припинення державної служби за ініціативою суб'єкта призначення; припинення державної служби за ініціативою суб'єкта призначення пов'язане не лише зі скороченням чисельності або штату державних службовців, а й зі скороченням посади державної служби внаслідок зміни структури або штатного розпису державного органу без скорочення чисельності або штату державних службовців; відповідно до вимог частини третьої статті 87 Закону № 889 суб'єкт призначення не зобов'язаний був пропонувати Заявникові іншу рівнозначну посаду державної служби, а в разі відсутності такої – іншу роботу (посаду державної служби) у цьому державному органі.

У підсумку суд апеляційної інстанції зазначив, що наказ від 24 лютого 2021 року № 22-о про звільнення Заявника з посади директор Управління видав із дотриманням вимог статті 87 Закону № 889, тож немає підстав для задоволення позовних вимог Заявника.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих приписів), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі приписи) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Заявник просить перевірити на відповідність Конституції України підпункт 11 пункту 1 розділу I, підпункти 1–4 пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 305.

Аналіз остаточного судового рішення у справі Заявника – постанови Другого апеляційного адміністративного суду від 13 березня 2023 року – свідчить про таке:

– суд апеляційної інстанції не застосував підпункти 1–4 пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 305;

– з-поміж семи частин статті 14 Закону № 794, які було викладено в новій редакції відповідно до підпункту 11 пункту 1 розділу I Закону № 305, застосовано лише частини першу, другу статті 14 Закону № 794.

Отже, Заявник у цій частині конституційної скарги не дотримав вимог частини першої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 1 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом.

3.2. Аналіз змісту конституційної скарги свідчить, що Заявник не навів обґрунтування тверджень щодо невідповідності Конституції України частин першої, другої статті 14 Закону № 794, які було викладено в новій редакції відповідно до підпункту 11 пункту 1 розділу I Закону № 305, а лише висловив незгоду із поширенням дії Закону № 889 на працівників Державного бюро розслідувань, остаточним судовим рішенням у його справі, що не є обґрунтуванням їх неконституційності.

Отже, Заявник у цій частині конституційної скарги не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ушакова Вячеслава Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 11 пункту 1 розділу I, підпунктів 1–4 пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань“ від 3 грудня 2019 року № 305–IX на підставі пунктів 1, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**